Sufletul ca model al omului

Sufletul contribuie la învierea aceleiași persoane care a murit și nu a alteia în locul ei.

Sfântul Grigore de Nyssa

Sursa: Sfântul Grigorie de Nyssa: „Despre suflet și înviere” 37-44.

Descărcati textul și traducerea de la : http://users.uoa.gr

În pasajul următor, Sfinții Grigorie și Macrina discută despre modul în care sufletul va reconstrui trupul la înviere. Deși, cu cunoștințele timpului lor, nu cunoșteau nici înlocuirea celulelor la fiecare câțiva ani, nici funcția ADN-ului , rămâne faptul că sufletul uman, păstrat (prin harul lui Dumnezeu) nemuritor, îndeplinește funcția unei matrițe a fiecărei persoane în parte, păstrându-i unicitatea la înviere, astfel încât el va

învia și nu altcineva care i seamănă.

Despre suflet și înviere 37-44:

Text antic	Traducere
37. Grigore	**37. Grigore**
Și în timp ce profesoara îndeplinea aceste lucruri, ea a făcut o mică promisiune,	După ce profesorul le-a dezvoltat, ezitând o clipă, am spus:
„Nu, cred că am destul din ceea ce se caută; dar totuși, intelectul le demonstrează celor care au vorbit și te rog să-mi dai înapoi cuvântul în aceeași ordine, întrucât am fost deja eliberați de cei care au fost deja de acord.”	„Nu am înțeles bine problema; încă am îndoieli cu privire la ceea ce ai spus și te rog să revii la discuția despre același subiect, cu excepția, bineînțeles, a celor asupra cărora am convenit.”
Căci sunt moderat în opinia mea, nefiind prea influențat de cele spuse de ei, să nu consider sufletul ca fiind anihilat și inexistent după dizolvarea corpurilor pământești și nici să-l construiesc în vreun fel în cele în care există, deoarece are o eterogenitate față de esența elementelor. Căci chiar dacă natura mentală și imaterială nu apar, existența lor nu este împiedicată,	Căci cred că, prin cele spuse, cei care nu sunt obiectori fanatici vor fi suficient convinși să nu conducă sufletul la distrugere și neexistență, după dizolvarea trupului; nici să considere că sufletul nu se poate găsi nicăieri, în nicio ființă, deoarece are o esență diferită de esența (materială) a elementelor (trupare). Căci, chiar dacă acestea nu au o natură mentală și imaterială, nu există niciun obstacol ca (natura mentală - sufletul) să se găsească în ele;
Din această parte a acestei presupuneri, confirmată de faptul că în această viață prezentă sufletul se află în trupuri, altceva decât trupul a existat în esență, iar din natura divină, pentru a demonstra motivul, altceva decât erau omniprezente de esență estetică și materială; totuși, fiecare dintre ființe este separată, iar ființele continuă să existe în ființa tuturor, deoarece prin acestea, conform celor ce urmează, sufletul din afara ființelor nu este considerat din viața considerată în natură spre	Această părere a noastră este dovedită de două fapte: în primul rând, din viața prezentă; sufletul se află în trup, deși în esență este altceva decât esența trupului; și în al doilea rând, din faptul că natura divină, așa cum a arătat argumentul nostru, deși este altceva decât natura estetică și materială, este totuși prezentă în fiecare dintre ființe și, prin amestecarea cu ele, le menține în existență. Prin urmare, conform acestora, nici măcar nu trebuie să considerăm că sufletul este în afara

cea veșnică.

Dar cum (am spus eu) s-a produs unirea elementelor, în afară de cea care, prin amestecarea reciprocă a elementelor, a luat o specie, de care sufletul a devenit intim, din moment ce dizolvarea elementelor conform chipului a dispărut și ea? Prin ce semn urmează sufletul după ne-rămășirea cunoscută?

38. Macrina

Și mă așteptam puțin,

„Dă-mi, domnule, puterea de a crea un cuvânt într-un model, spre claritatea subiectului, chiar dincolo de posibil. Căci este posibil ca arta pictorului nu numai să amestece culorile din opuse, așa cum se obișnuiește să se facă pentru ele în funcție de asemănarea formei, ci și să distingă cele amestecate și, din nou, să atribuie vopseaua în funcție de natura fiecăreia dintre culori.”

Dacă albul, negrul, roșul, auriul sau orice alt colorant este comparat cu similaritatea materiei, dacă din nou răspunde la amestecul cu celălalt și, pe de altă parte, este realizat, nimic nu s-ar cunoaște prin lumina artificială a acestui tip de culoare și nici o uitare nu i-ar veni, nici a roșului, nici a negrului, dacă s-ar realiza culori diferite în funcție de amestecul dintre ele, din nou la colorantul conform naturii; „și amintindu-ne de modul de comparare a culorilor între ele; văzând care este realizată în care și cum, fiind expulzați din dizolvarea ființelor; ci este transferat de la presupusa viață materială la starea veșnică.

Dar (am întrebat), cum se va întâmpla aceasta când elementele care alcătuiesc corpul, prin amestecare între ele, vor lua o altă formă decât cea cu care sufletul s-a obișnuit? Căci, odată cu dizolvarea elementelor trupești, este rezonabil ca și forma să se piardă. Atunci ce semn va urma sufletul, din moment ce ceea ce îi era familiar (forma) s-a pierdut?

38. Macrina

Apoi a stat puțin pe gânduri, apoi a spus:

„Permiteți-mi să dau un exemplu ipotetic, pentru a clarifica problema, chiar dacă ceea ce urmează să spun pare nerealist. Să presupunem că în pictură este posibil ca pictorul nu doar să amestece culorile opuse (complementare), așa cum se face de obicei pentru a realiza simularea formei pe care o pictează, ci și că este posibil ca pictorul să separe amestecurile și să atribuie fiecărei culori nuanța sa naturală.”

Astfel, așadar, albul, negrul, roșul, auriul sau orice altă culoare amestecată pentru a reda cât mai fidel culoarea obiectului înfățișat, dacă este din nou separată de amestecul său cu cealaltă culoare și izolată, credem că pictorul va recunoaște acest tip de culoare la fel ca înainte. Nu va uita nici culoarea roșie, nici negrul, chiar și

celuilalt, din nou în Ne-am întors la propria noastră floare și, dacă este necesar să lucrăm din nou prin amestec, construcția va fi studiată în continuare în creația precedentă.

39. Și dacă următorul exemplu (natura) are vorbirea, să examinăm deja acest subiect. Căci în loc de artă grafică, sufletul este prezentat vorbirii, iar în loc de culorile artei sau ale elementelor, se înțelege natura și amestecul diferitelor culori, și din nou întoarcerea pe care o primim prin ipoteză la aceste lucruri familiare, contribuția și dimensiunea elementelor pe care le semnez.

După cum am văzut în exemplu, meșteșugarul nu ignoră vopsirea culorii, după amestecare acestea se întorc din nou la floarea familiară, ci produc roșul și negrul, și dacă există altceva prin care a produs forma la comuniunea eterogenă, care este în amestec, care este acum în ceea ce este făcut după natură; și care este din nou, dacă aceste culori sunt amestecate împreună în același mod; „în acest fel vedeți sufletul elementelor contribuind la construcția corpului, o, suflare, și după dizolvarea lor proprietatea naturală. «Dacă natura le-a îndepărtat unele de altele prin opozițiile inerente, fiecare dintre ele lovind amestecul opus, nimic nu este dincolo de faptul că fiecare este puterea cognitivă a familiarului, tangențială și rămâne până când, în același timp, din nou stările intermediare devin o contribuție la reconstituirea dizolvatului, ceea ce este în principal și se numește înviere.»”

atunci când, după ce dă o altă culoare după amestecarea lor, acestea revin la culoarea lor naturală. Pictorul își amintește modul în care a amestecat culorile. El știe care a fost amestecată cu care și a redat o astfel de culoare și cum, atunci când una s-a stins prin dizolvarea celeilalte, a revenit din nou la culoarea sa originală. De asemenea, el știe că, chiar dacă este necesar să recreeze aceeași culoare (amestecată) prin amestecare, sarcina devine acum mai ușoară, deoarece o studiase în amestecarea anterioară.

39. Acum, trebuie să examinăm, a spus (învățătorul), dacă acest exemplu are vreo aplicare la subiectul nostru. În loc de arta picturii, să discutăm despre subiectul sufletului; iar în loc de culorile picturii, să luăm în considerare natura elementelor (corpului); amestecarea din nou a culorilor multicolore și reconstituirea lor ipotetică în culorile primare să implice, pe de o parte, sinteza elementelor corpului și, pe de altă parte, dizolvarea lor.

Așa cum, așadar, în exemplu spunem că pictorul nu uită culoarea vopselei, când după amestecare aceasta revine la forma sa originală, ci recunoaște bine culoarea roșie și neagră și orice altă culoare pe care a creat-o amestecând-o cu o altă culoare; el știe (adică ce fel de culoare a fost făcută prin amestecare, ce fel este acum în starea sa naturală și ce va deveni din nou, dacă culorile sunt amestecate în același mod), în același fel sufletul, în corpul în care se află, cunoaște proprietatea naturală a elementelor care sunt unite pentru constituirea sa chiar și după dizolvarea lor. Adică, atunci când natura separă (prin

40. Grigore:

Și am spus:

„Este bine pentru mine că sunt acum alături de lucrarea învierii. Căci, dacă prin aceste lucruri pot să aduc la îndeplinire pe cei ce se luptă în credință, pentru ca cei slabi să nu fie biruiti, atunci trupurile cerești se vor uni din nou și același om va fi sănătos.”

Macrina:

Și profesorul a spus:

„Spui că acest lucru este adevărat. Căci este corect să-i ascultăm pe cei care insistă asupra acestui argument, că în orice lucru, conform devenirii relative a elementelor analizei, mașina care într-un astfel de amestec cald în întreg devine, relativul răspunde din nou pentru a constitui omul regenerat? Căci dacă nu se întoarce exact la fel, și din omogen în loc de particular se ia ceea ce se ia, altul se naște din altul, și dacă aceasta nu este o înviere, ci crearea unui om nou. Și dacă aceeași utilizare se întoarce la sine din nou, atunci este întru totul potrivit ca același lucru să împărtășească sieși tuturor elementelor natura repetată de la început.”

41. Grigore:

moarte) unele de altele din cauza contradicțiilor existente și împiedică fiecare să se amestece cu opusul său, sufletul va fi totuși prezent în mod egal în fiecare; cu puterea sa cognitivă se apropie de ale sale și rămâne în fiecare, până când are loc din nou sinteza elementelor separate pentru reconstituirea corpului dizolvat, ceea ce va fi învierea și este numită astfel.

40. Grigore:

Și am spus:

„Mi se pare că, prin ceea ce ai spus, susții excelent ideea învierii. Căci, cu argumentele tale, este posibil ca adversarii să se apropie treptat de acceptarea credinței și să nu considere imposibilă adunarea din nou a dovezilor și reconstrucția omului.”

Macrina:

Și profesorul a spus:

„Adevărat spui. Căci este posibil să-i auzim pe cei care se opun argumentelor noastre spunând că, după ce elementele se dizolvă și fiecare merge la elementul cu care este înrudit, atunci în ce fel poate fierbintea, care există și este apoi amestecată cu deloc fierbinte, să fie din nou separată de elementul său înrudit și să constituie din nou omul care este înviat? Căci, dacă exact același lucru nu se întoarce, ci se ia ceva similar și nu exact același, atunci un alt om va ieși în locul altuia. Și aceasta nu va fi înviere, ci crearea

„Nu suntem (cum am spus) autosuficienți în această obiecție referitoare la suflet, dacă este o rămășiță; ceea ce de la început a fost infuzat cu elemente și după dizolvare rămâne, care este păzitorul familiarului și în păstrarea sa la același sex nu s-a distins prin puterea mentală subtilă și agilă, nicio eroare în detaliul elementelor rămânând, ci dizolvate în ele însele amestecate cu același sex și nu au încetat să fie legate de ele, atunci când sunt revărsate tuturor, ci în el fiecare dintre ele rămâne pentru totdeauna și așa cum se pregătește natura.”

Și dacă, din nou, puterea atotmântuitoare ar fi dată celor care urmau să fie dizolvați, atunci, ca și cum diverse frânghii ar fi întinse dintr-un singur principiu, împreună și conform acestuia toate se reunesc în cel efectuat; astfel, într-o singură putere a sufletului, diferența elementelor fiind trasă, colectiv în ajutorul familiarului, ordinea trupului nostru prin suflet este încurcată, fiecare în mod potrivit din nou către plăcerea străveche și obișnuită și întorcându-se către familiar.

42. Macrina:

„Dar și acest exemplu”, a spus învățătorul, „este un exemplu bun dacă este adăugat celor testați ca o dovadă că sufletul nu are prea multe dificultăți în a distinge același lucru de cel al altuia în elemente. Căci propun olarului lutul ca o ipoteză și o mare parte din el este dată, dintre care niciunul nu este unui nou (alt) om. Dar dacă același om trebuie să fie înviat, atunci el trebuie să se întoarcă în întregime la sine și să-și ia natura originală cu toate elementele sale individuale.”

41. Grigore:

„Prin urmare (am spus eu) această concepție despre suflet ar fi suficientă pentru a respinge obiecția; anume, sufletul, cu oricare elemente cu care a fost împletit la început (când a fost creat), rămâne cu ele chiar și după dizolvare. Astfel, devine ca un gardian al propriilor sale (elemente fizice); și prin amestecarea sa cu același gen, nu-și abandonează propriile elemente cu puterea sa mentală subtilă și agilă; nu este înșelat în niciun detaliu al elementelor, ci se dizolvă împreună cu propriile sale elemente care merg la rudele lor (elementele); și nu are nicio dificultate în a se uni din nou cu ele. Ele sunt unite într-un singur întreg. Rămâne întotdeauna cu ele, acolo unde sunt ele și așa cum le compune natura.”

Și când puterea care mântuiește totul (Dumnezeu) dă porunca să se adune din nou elementele dizolvate, atunci se întâmplă, la fel ca în cazul diferitelor frânghii care sunt legate din același punct; cu forța care le trage, toate sunt unite împreună. Tot așa, și cu forța unui singur suflet, care atrage toate elementele diferite la un loc, cu alcătuirea elementelor sufletului, structura corpului nostru este formată prin suflet; căci fiecare element al sufletului este legat în mod potrivit cu elementul vechi și obișnuit al corpului

deja modelat pentru prelucrarea vaselor, ci celălalt în viitor. Și nu modelez toate vasele în același fel, ci unul este un ulcior, altul o amforă, altul o farfurie sau un platou sau altceva din arte după întrebuințare și nu creez toate acestea, ci propriul fiecărui maestru, îl supun cuvântului."

43. Aceste lucruri nu devin evidente pentru cei care le au decât după ce sunt formate; chiar și atunci când sunt zdrobite din nou, nimic nu se știe din fragmentele dobândite, care sunt din ulcior și care sunt din pahar. Și dacă lutul este amestecat cu cel neprelucrat, cu atât mai mult diagnosticul celor deja prelucrate din el devine infailibil.

Astfel, ca orice vas, fiecare este un om, retipărit din materialul comun prin combinarea elementelor, deși în special ca formă diferă mult de cel omogen.

„Nedizolvând nimic, iar din rămășițe, sufletul care a dobândit vasul nu devine familiar, nici în comuniunea fragmentelor, nici nu se amestecă cu materia brută a elementelor, separat de familiarul său, ci insistă întotdeauna asupra aceluiași lucru din care a fost compus în formă, iar după dizolvare de la punctele rămase la rămășițe, nerătăcind prin aceleași lucruri."

44. Grigore:

Acceptând cele spuse ca fiind relevante și familiare scopului în cauză, „Aceste lucruri", am spus, și este unit cu cel familiar său.

42. Macrina:

„Dar și acest exemplu", a adăugat învățătorul, „ar putea fi adăugat pe bună dreptate la ceea ce am spus; pentru a dovedi că sufletul nu are prea multe dificultăți în a distinge între elementele proprii și cele străine. De exemplu, să oferim unui olar lut și să-i dăm într-adevăr mult din el, din care o parte a fost deja folosită pentru fabricarea vaselor, iar restul în viitor. Și vasele să nu aibă aceeași formă unele cu altele; unul poate fi un borcan, altul o amforă sau o farfurie sau un platou sau altceva necesar pentru uzul zilnic; să presupunem, de asemenea, că toate acestea nu aparțin unuia, ci fiecare are proprietarul său."

43. Atâta timp cât aceste vase sunt păstrate, proprietarii lor le recunosc; iar dacă sunt sparte din nou, proprietarii lor le vor recunoaște în aceeași măsură după fragmentele lor; vor arăta care aparține vasului și care face parte din cupă. Și dacă ceva este amestecat cu lutul brut, atunci recunoașterea lutului deja prelucrat se face fără greșeală din cel brut.

Astfel, fiecare persoană este ca un vas; a fost creată din contribuția elementelor materiei comune, dar prin forma sa particulară prezintă o mare diferență față de semenii săi umani.

Când vasul uman se dizolvă, sufletul care posedă vasul (corpul) îl recunoaște chiar și din rămășițele sale; căci nu se îndepărtează de

„sunt bine spuse și crezute;...

propriul său vas nici în dizolvarea bucăților sale, nici dacă este amestecat cu materia brută a elementelor; ci, întotdeauna (sufletul) își recunoaște propriul vas așa cum a fost unit într-o singură formă; chiar și după dizolvarea sa, nu greșește în a-și recunoaște propriul vas, deoarece semnele rămase îl conduc la rămășițele sale.

44. Grigore:

După ce am acceptat ceea ce a spus, și anume că servește complet și corect problemei pe care o examinăm, am spus: „Aceste lucruri sunt într-adevăr bine de spus și de crezut în felul acesta;...